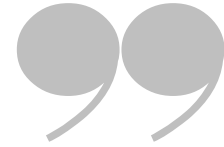

DARVASI LÁSZLÓ

Vidám kalapos megoldás

Kedves ismerősöm a postás,
aki mindenféle tarka álruhákban kézbesíti
a gyásztáviratokat.
Tessék mondani, időben lesz a föltámadás?
Kis aprót, ha lehetne.
Legutóbb arról érdeklődött,
ha én holnap netán..., értem, ugye?,
akkor miféle gúnyát öltön.
Miféle viseletben tudósítsa halálom hírét
a rokonokhoz és a rokonok rokonainak.
Aztán azt találta ki, elkérné
a legkedvesebb kalapomat, hogy
abban jönné-menne a hírrel,
amennyiben lehetne.
A sarki ruhabolt előtti szívrohamra
készülődve így értettem meg,
miért siet kalapot venni az ember
a halála előtt.

Vidám mosás

Ruhánkat mossa, könny, vér és takony.
Hagyni, hogy a testen megszáradjon.
Hagyni, hogy olyan legyen, mint halottak
bőre a halott testen.
És hagyni, hogy a benti semmiben
a lélek tovább éljen.

2022. március

Vidám kérdés

Ha van túlvilág,
akkor ez itt mi.
És ha nincsen,
akkor ez itt mi.
Ha ez itt nem az,
hol a túlvilág.

Magyarországi kisvidám

A rokonság egyik része
a frissen festett rendőrörsig úzta a rokonságnak azt a részét,
amelyik éppen temetett.
Parfüm, pálinka és trágyaszag keveredett
az újra és újra erőre kapó tavaszi légörvényben.
Az elhunytat az újak óhajtották dús földrétegek
alá helyezni, közben elnézni a talajvíz
lassú, megállíthatatlan emelkedését.
Majd dalokkal, impozáns csoportbeállításokkal,
óvatosan mozduló gyászképekkel
hozzá is kezdtek a szertartáshoz.
Addigra a karóhoz kötözött korcs elunta,
már aludt.
A göröngyök eltitkolják a sírgödör nevét.
A sírok a halottak nevét felejtik,
a temetők meg elszállnak,
akár Chagall tanyái, kaftános öregurai,
lovak is futnak az égen.
Rigó dalolt a sárgán ordító tavaszbokrokon.
Míntha söröskrigliből derengett volna a Nap.
Mégis váratlan volt,
hogy hamarosan visszatértek
az elkergetettek.
A megborult urnából
kipergő hamun,
cipőit a kezében tartva táncolni
kezdett az özvegy.

A temetőcsősz vidám felesége

A temetőcsősz szerelmi
nyögdécselését nemcsak
a halottak hallották,
de a boldog özvegyek is,
akik gyakran akkora koszorúkkal
érkeztek, hogy lovaskocsit
kellett bérelni a helyi színjátszókörtől.
Két ló, Rosencrantz és Guildenstern
húzták a temetési társulatot.
Elektra, Iphigénia, Júlia és Dulcinea,
a lányok ültek a bakon,
vitakoztak, mint szél a földdel.
A temetőcsősz feleségét Irinának hívták,
és többször, viszont kevés sikerrel, gyakorolta
Ophélia utolsó jelenését
a jambikus hullámszerű sírhalmok között.
Én annyira szeretnék színésznő lenni, János.
Értsd már meg, János
a gombocskát, bár már elengedte
az összes cérnaszálat,
és már nem tartja semmi, mégis
a gyászruhán marad.
Irina üzekeedés közben
arra akarta rávenni a férjét,
hogy intézze már el,
vezessék át a helyi kanálist
a sírhalmok között.
Egy hosszú, hosszú spondeus rendel.
És egyszer, valamikor később,
egy kibaszott árvíz sem ártana, János.

Magyarországi vidámságok

Magyarország halott.
Amikor Magyarország föltámad,
csak azért teszi,
hogy meghalhasson újra.

A halottak tanítói

A halottak tanítói csak élők lehetnek.
Nem mindig szigorúak,
nem állítanak teljesíthetetlen követelményeket,
ám olykor vasszigorral buktatnak.
Szekunda! Szekunda!
És ilyenkor a halottnak
vérben ázva, jajkiáltások közepette
meg kell születnie.

Egy igazán vidám hír

Rendkívüli izgalom az elfekvők osztályán.
Bejelentette az izzadós főnövér,
hogy holnap eljegyzése lesz a boncmesternek.
De nem ő.
Hanem akkor kicsoda.

Vidám ébredés

Annyira eltévedt már a
temetési menet, összevissza keringtek,
jobbra fordultak, balra tértek,
rossz gyalogutat,
téves fordulót választottak,
zsákutca, zsákutca,
vége lett a gyalogútnak.
Egy ismeretlen halottnak végül fel kellett
támadnia, s mutatnia az utat.
Erre, kérem,
erre, ha lehetne.
Ezt a kőgalambot nézzék,
azt a kis képkeretet, fantasztikus, nem?!
Ne maradjanak le,
csak utánam, tessék, tessék.
Igazán, mint egy idegenvezető.
És aztán vezette, csak vezette őket,
tevékeny résztvevője lett a tovább tartó,
nagy és közös tévedésben.

Egy sírfelirat

Én drága
tibeti garzonom.

A halál nagy ajándéka

Sokkal többen ismerik már,
mint életében.

Vidám versolvasás és írás

Élő ember nem írhat verset, képtelenség.
Minden vers kihunyt elmék szüleménye,
a verseket halottak írják.
Ők dúdolják azokat zsírpapírra,
kockás füzetbe, kemény
fedelű könyvbe.
És akik olvasásba fognak,
meghalnak nyomban.
Szívveréssel, élő lélegzettel kezdik a ritmust,
és máris odavesznek
az első szó, az első korty,
az első mondat után.
Titátitítitá.
Halál, halál, halál.
Halott a vers.
Halott a szó.
Halott, aki írta.
Halott, aki olvassa,
énekli, súgja,
halott, aki hallja.
És valaki mégis él.